

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.037/2023/5.

Felperes: Felperes1

(Cím2

Felperes jogi képviselője: Dr. Tárnok Cecília ügyvéd

(Cím6)

Alperes: Alperes1

(cím1)

Alperes jogi képviselője: benyújtó1

(cím5.,
eljáró ügyvéd: Dr. Pete Judit)

A per tárgya: kártérítési járadék felemelése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék, Jelen ügy száma31.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 33.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23.500 (huszonháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illetékbevételei számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018 számú költségvetési számlára 75.319 (hetvenötezer-háromszáztizenkilenc) forint fellebbezési eljárási illetéket.

A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felek között 1985-től állt fenn munkaviszony, a felperes elővájási vájár munkakörben dolgozott, amikor 1995. november 15-én munkabalesetet szenvedett. Ezt követően az alperes a felperest rehabilitációs munkakörben foglalkoztatta 2009. november 30-áig, amikor közös megegyezéssel a munkaviszony megszüntetésre került. A felperes részére 2009. december 1-jétől rokkantsági nyugdíjat állapítottak meg és emellett az alperes részére – 65 %-os kármegosztással – keresetvesztési járadékot fizetett. Az alperes a járadék felülvizsgálata során a 2020. március 31-én kelt levélben tájékoztatta a felperest, hogy az alperesnél 2009. évben átlagosan 8 %-os, 2020-ban - 33%-os munkabérváltozás történt és erre tekintettel a felperes járadékát megszüntette.

[2] Az alperes a szakszervezettel 2017-ben kötött megállapodásban 2019. évre az átlagos éves bérfejlesztés mértékét 8 %-ban határozta meg. A ténylegesen megvalósult 2019. évi átlagkereset-változás 16,86 %-os volt, amelynek indoka volt az is, hogy az alperes a munkabért is érintő munkaszerződés módosítást elfogadó munkavállalók részére 2019 decemberbérben „egyéb bérként” juttatást fizetett, amelynek átlagos összege egy munkavállalóra számítottan 12.301.565 forint volt. Az alperes 2020-ban a munkavállalóinak „pandémiás állásidő” címén 900.907 forintot, „pandémia ügyelet, készenlét” címén 34.634.610 forintot, „pandémia gyermek” címén 510.000 forintot, míg „bérmaradvány” címen 114.730.999 forintot fizetett meg azzal, hogy ezen juttatásokban nem minden munkavállaló, hanem csak az adott juttatásra előírt feltételekkel rendelkező munkavállaló részesült.

[3] 2019-ben az alperesnél az egy főre eső átlagkereset 1.130.210 forint, míg 2020. évben 881.363 forint volt, így az alperesnél a bércsökkenés 2020. évben 22,02 %-os mértékű volt a 2019. évi átlagkeresethez képest.

[4] Az alperes bányászati tevékenysége, illetve az a szervezeti egység, ahol a felperes a korábbiakban dolgozott 2017. évben megszűnt, ekkortól a felperes korábbi munkakörével azonos munkakörben az alperesnél munkavállaló nem dolgozott.

[5] A felperes keresettel élt az alperessel szemben és kérte, hogy a bíróság 2021. január 1-jétől kezdődően havi 78.458 forint keresetpótló kártérítési járadék megfizetésére kötelezze az alperest. Ezen túlmenően kérte az alperes perköltségben történő marasztalását is. A felperes kereseti kérelmének jogalapjaként a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) 4. §-ára, 174. §-ára, 177. §-ára, 178. §, 182-184. §, valamint a 187. § (2) bekezdésére hivatkozott. A felperes vitatta az alperes által állított bérváltozás mértékét, valamint, hogy az őt is érintette volna.

[6] Az alperes írásbeli ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását a jogi képviselével összefüggésben felmerült perköltségében. Előadta, hogy a 2019. évi és a várható 2020. évi bérváltozás együttes hatását érvényesítette a 2020. évi kártérítési járadék felülvizsgálata során. A felperes által a balesete időpontjában betöltött munkakör, így az ezen munkakörhöz tartozó szakmai átlagkereset megszűnt, illetve az alperesnél a földalatti tevékenység és a bányauzem, mint önálló szervezeti egység is megszűnt. Érvelése szerint a bekövetkezett bérváltozás a felperesre kihatott.

[7] Az elsőfokú bíróság az Jelen ügy száma 31. számú ítéletével az alperes által folyósított kártérítési járadék összegét 2021. január 1-jétől havi 78.458 forint összegben állapította meg és kötelezte az alperest, hogy minden hónapban előre esedékesen a hónap 10. napjáig 78.458 forint kártérítési járadékot fizessen meg a felperesnek. Az elsőfokú ítéletben megállapításra került, hogy az alperes az első járadékrészt 2023. június 10-éig köteles megfizetni a felperesnek, továbbá az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizesse meg a 2021. január 1. és a 2023. május 31. közötti időszakra 2.275.282 forint lejárt járadékkülönbözetet is.

[8] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a lejárt összegű, valamint a folyamatosan fizetendő keresetveszteségi járadék vonatkozásában az ítélet fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajtható, továbbá kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 47.075 forint perköltséget, valamint az állam javára 56.500 forint eljárási illetéket.

[9] Az elsőfokú bíróság a keresetről a régi Mt. 76. § (1) – (2) és (5) bekezdése, 82. § (1), (3) bekezdése, a 177. § (1) bekezdése, a 178. § (1) – (5) bekezdése, a 179. § (1) bekezdése, a 184. § (1), (3) és (4) bekezdése, valamint a 152. § (1) bekezdése alapján határozott.

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes járadékigénye vonatkozásában elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperesnél a 2020. év tekintetében bekövetkezett munkabércsökkenés a felperes járadékára kihat-e. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes járadékának éves felülvizsgálata során az alperesnek a nála megvalósult átlagkeresetváltozást kellett alapul vennie. A munkavállalók átlagkeresetének változása – a régi Mt. 76. § (5) és 82. § (1) bekezdése alapján – a munkaszerződés módosítását jelentette, függetlenül attól, hogy annak írásba foglalására sor került-e vagy az alperes által fogantatosított béremelést a munkavállalók ráutaló magatartással elfogadták. Ennek

megfelelően a régi Mt. 184. § (3) és (4) bekezdésében meghatározott munkabérvövekedés mögött minden esetben a munkavállalók munkaszerződésének módosítása áll. A régi Mt. 184. §-a ugyanakkor nem írja elő a munkáltató kötelezettségeként a kártérítés módosításának feltételeként, hogy a munkáltató a járadékosokkal a munkabérváltozásról egyeztessen, azaz önmagában az átlagkereset változása kihat a járadékosokra. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a régi Mt. 184. §-a alapján a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 241. §-ára figyelemmel a munkáltató lényeges körülményeiben bekövetkezett változás esetén is kérhető a megállapított kártérítési járadék módosítása.

[11] Az elsőfokú bíróság a felperes járadékáról annak figyelembevételével határozott, hogy a felperes a perben nem hivatkozott arra, hogy az alperes – bírósági eljárás kezdeményezése nélkül – egyoldalúan nem szüntethette meg a kártérítési járadékot.

[12] A felperes azon hivatkozását, hogy a 2020. évben bekövetkezett bércsökkenés azért nem hathatott ki rá, mert az alperes 2019 decemberében „egyéb bér” jogcímén nagyobb összegű kompenzációt fizetett a munkaszerződésmódosítást elfogadó munkavállalóknak, nem ítélte alaposnak. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkavállalók részére kifizetett „egyéb bér” nem a munkaszerződésmódosítás kompenzációjaként került kifizetésre, és a felperes járadékának összegére az alperesnél bekövetkezett 2019. és 2020. évi átlagkeresetváltozás kihatott, azt a járadék összegének számításakor figyelembe kell venni.

[13] Az elsőfokú bíróság a 2019. és 2020. évi átlagkeresetváltozás mértéke, illetőleg az annak meghatározása során követendő módszertan vizsgálata során a régi Mt. 184. § (4) bekezdésének alkalmazásával járt el, és megállapította, hogy az alperesnél a felperest a balesete előtt foglalkoztató szervezeti egység megszűnt és a baleseti előtti munkakörével azonos munkavállaló nincs az alperesnél, a ténylegesen megvalósult átlagos éves bérfejllesztés (átlagkeresetváltozás) mértéke az irányadó a járadék megállapításakor. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a bérfejllesztés mértékét a megvalósult és nem az előre tervezett (a szakszervezettel kötött megállapodásban rögzített) adatok határozzák meg. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy érdemben az alperes a felperes által - az alperesi bér adatok alapulvételével - meghatározott 16,86%-os ténylegesen megvalósult béremelés-mértéket nem vitatta, és ennek megfelelően megállapította, hogy 2018-ról 2019-re az alperesnél a ténylegesen megvalósult átlagos éves bérfejllesztés mértéke 16,86 %-os volt.

[14] Az alperes által hivatkozott korrekciós tényezők értékelésével összefüggésben az elsőfokú bíróság annak figyelembevételével határozott, hogy az átlagkereset a régi Mt. 152. § (1) bekezdése alapján az átlagszámítás alapjául szolgáló időszakra (irányadó időszak) kifizetett munkabér időarányosan számított átlaga. 2020-ban az alperes a pandémia alatt állásidőre járó juttatást fizetett azon munkavállalóknak, akik a koronavírussal történő megfertőződés lehetősége miatt a munkavégzési kötelezettség alól mentesültek. A „pandémiás ügyelet és készenlét” címén teljesített kifizetések indoka az volt, hogy a pandémiás helyzetre tekintettel 2020. március 16-ától kezdődően az alperes készenlét teljesítésével bízott meg munkavállalókat, amely időszakra az érintettek 35 %-os bérpótlékban részesültek. Mindezek értékelésével az elsőfokú bíróság a régi Mt. 184. § (4) bekezdésének alkalmazásával összefüggésben arra vont következtetést, hogy ezeket a kifizetéseket a keresetváltozás mértékének meghatározásakor számításba kell venni, mert

azok munkabérjellegű juttatások voltak és az alperes egészénél megvalósult átlagkeresetváltozást kellett figyelembe venni.

[15] A kisgyermekesek részére juttatott „pandémiás pótlék” tekintetében az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a juttatás célja az volt, hogy az iskolák és óvodák váratlan bezárása miatt az érintett munkavállalók fel tudjanak készülni a gyermekfelügyelet megoldására. A juttatás céljára és tartalmára tekintettel az elsőfokú bíróság arra vont következtetést, hogy ez egyfajta segély, szociális juttatás volt azon munkavállalók számára, akiknek 14 éven aluli gyermek neveléséről, felügyeletéről kellett gondoskodni a közoktatási intézmények bezárása idején. Ennélfogva a „pandémiás pótlék” nem tekinthető munkabérjellegű juttatásnak, ezért a járadékszámítás alapjául szolgáló átlagkeresetváltozás mértékének meghatározásakor nem vehető figyelembe.

[16] A „bérmaradvány” címén kifizetett juttatás értékelése tekintetében az elsőfokú bíróság nem ítélte alaposnak azt az alperesi hivatkozást, hogy a bérmaradványjuttatás kifizetésére a létszám csökkenéséből adódó többletfeladatok és egyéb eseti jellegű feladatok ellátása miatt került sor és ezért azt a régi Mt. 178. § (5) bekezdése alapján nem kell figyelembe venni. A kifizetett juttatás az elsőfokú bíróság megállapítása szerint munkabérnek minősül és azzal a régi Mt. 184. § (3) és (4) bekezdése szerint számolni kell.

[17] A járadék összegének meghatározásakor az elsőfokú bíróság annak figyelembevételével járt el, hogy az alperes a felperesi számítás metodikáját, annak összecszerúságát nem vitatta. Megállapította ezen számítás alapján – a kisgyermekesek részére juttatott pandémiás pótlék korrekciójával –, hogy 2020. évben az alperesnél az átlagkereset 22,05 %-os mértékben csökkent, amelyre tekintettel – a minimálbér figyelembevételével – a felperes havi 78.660 forint járadékra lenne jogosult.

[18] Az elsőfokú bíróság - a kereseti kérelemhez kötöttség okán – a felperes kártérítési járadékát 2021. január 1-jétől havi 78.458 forintban határozta meg és ennek megfelelően marasztalta az alperest.

[19] Az alperes a törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa, valamint állapítsa meg az alperes első- és másodfokú perköltségét.

[20] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a régi Mt. 174. § (1) bekezdését, a 177. § (1) bekezdését, a 178. § (1) és (5) bekezdését, a 184. § (1) és (4) bekezdését, a régi Ptk. 355. § (4) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. §-át, a 265. § (1) bekezdését és a 279. § (1) bekezdését is. A BH.2005.5.191. számú eseti döntésben, valamint az MK.111. számú állásfoglalásban foglaltakra figyelemmel a perbeli esetben korrekciót kell végrehajtani az általa szolgáltatott béradatok vonatkozásában, mert a pandémia, valamint a létszámcsökkenésből eredő többletfeladatok miatt kifizetett összegek nem minden munkavállalót érintettek. A felperest, munkaköréből kifolyólag, továbbfoglalkoztatása esetén,

vagy ha nem éri baleset, akkor sem érintették volna ezen kifizetések, ez pedig nem hagyható figyelmen kívül a régi Mt. 184. § (4) bekezdésének értelmezésekor sem.

[21] Az alperes hivatkozott arra, hogy a járadékos nem hozható kedvezőbb helyzetbe, mint azon munkavállaló, aki még mindig aktívan az alperessel áll munkaviszonyban. A pandémiás időszakban kifizetett juttatások csak az aktív munkaviszonyban állókat érintettek és nem minden munkavállalót. Ugyanígy a bérmaradvány összege is hasonló kifizetés és kizárólag a létszámváltozásból fakadóan az aktív munkavállalók részére került kifizetésre. Mindezek olyan juttatások, amelyeket a régi Mt. 178. § (5) bekezdése értelmében a járadékos felperesek vonatkozásában nem kell figyelembe venni, mert ezek részben olyanok, amelyek rendeltetésük miatt csak a munkavégzés esetén járnak, másrészt olyan jellegűek, amelyek akkor sem érintették volna a felpereseket, ha még munkaviszonyban állnának. Állította, hogy a balesetet követően havonta olyan összegű járadékot fizetett a felperesnek, amely alapján a ténylegesen megszerzett jövedelme elérte azt az összeget, amelyet akkor kapott volna, ha a baleset nem következett volna be. A járadékalap megállapításának módszertana nem térhet el a járadék összegének módosításának módszertanától, hiszen az átlagkeresetszámítás is azt a célt szolgálja, hogy a munkában nem töltött idő alatt a munkavégzés esetén valószínűleg elérhető kereset megközelíthetőleg megállapítható legyen. Nem vitatta, hogy a perbeli esetben az alperesnél ténylegesen megvalósult átlagos éves bérfejlesztés mértéke az irányadó, ugyanakkor nincs jelentősége annak, hogy jelen esetben az alperesnél bekövetkezett bércsökkenés szerződésmódosítás eredménye.

[22] Az alperes kifejtette, hogy a 2018-ról 2019-re történő bérváltozás tekintetében az üzemi tanáccsal kötött bér- és szociális megállapodás alapján 8%-os bérnövekedést érvényesített, ezen bérnövekedést lehet megállapítani a járadékos felperes esetében is. Amennyiben az egyes munkavállalók bérváltozását vesszük figyelembe, akkor mindegyik munkavállaló bére 8 %-kal emelkedett, ellentétben a statisztikai átlagkeresetszámítás során eredményként rögzíthető 16.86 %-kal. Méltánytalan és a káron szerzés tilalmába ütközik az, ha a járadékos felperes vonatkozásában a járadék számításánál akként számolunk, mintha a járadékosok bére 16,86 %-kal nőtt volna, annak ellenére, hogy az alperesnél a munkavállalók egyike sem részesült ekkora bérnövekedésben. Álláspontja szerint a 2020. évre vonatkozó járadék összegét a korrekciós tételek figyelembevételével kell kiszámítani, és ezért a 32,25 %-os átlagkeresetszámítás-csökkenést kell alapul venni.

[23] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a régi Mt. 152. §-a alapján számítandó átlagkereset esetében nincs lehetőség semmilyen korrekcióra és az alperes nem hivatkozhat arra, hogy bizonyos kifizetések akkor sem érintették volna – munkaköréből adódóan –, ha nem éri baleset. A régi Mt. 184. § (4) bekezdésének alkalmazásával a vállalati szintű átlagkeresetváltozást kell figyelembe venni, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor 2019. évre 16,86 %-os bérváltozást állapított meg, illetve elutasította az alperes által hivatkozott korrekciós tételek döntő többségét is 2020. évre. Téves az elsőfokú ítélet abban a tekintetben, hogy a gyermekfelügyeletre kifizetett pótlékot kivette az átlagkereset számításánál, mivel az pótlékként – munkabérként - egyértelműen beszámítandó az átlagkeresetbe. Ezen túlmenően téves az elsőfokú ítélet azon megállapítása is, hogy nem hivatkozott az eljárás során arra, hogy az alperes egyoldalúan jogellenesen szüntette meg a járadékát. Fenntartotta azon álláspontját is, hogy az alperes a 2019. évi „egyéb bér” kifizetéssel kompenzálta aktív dolgozóit a 2020. évi átmenti bércsökkenéssel szemben, és mivel vele nem állapodott meg, az

ő vonatkozásában a csökkentés (megszüntetés) jogellenes volt. Figyelemmel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság az általa kért, korábban megállapított járadék fizetésére kötelezte az alperest, kifogásai az ítélet érdemét nem érintik.

[24] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[25] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Pp. 376. § (1) a) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson bírálta el. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. §-ban és a 380. §-ban írt kötelező hatályon kívül helyezési ok a perbeli esetben nem merült fel. Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg és az irányadó anyagi jogi jogszabályok alkalmazásával megalapozott és jogszerű döntést hozott.

[26] A másodfokú bíróság az alperesi fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[27] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az alperes által csatolt béradatok alapján, hogy az átlagkeresetváltozás 2018-ról 2019. évre 16,86 %-os mértékű volt, amelyet a felperes járadékának meghatározásakor figyelembe kellett venni.

[28] A régi Mt. 184. § (4) bekezdésének alkalmazásával összefüggésben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperesnél ténylegesen megvalósult átlagos éves bérfejlesztés mértéke az irányadó. Az alperesnél a keresettel érintett időszakban a felperest korábban foglalkoztató szervezeti egység, illetve a bányászati tevékenység megszűnt, a felperes korábbi munkakörével azonos munkakört betöltő munkavállaló az alperesnél nem dolgozott. Ennek megfelelően az alperesnél ténylegesen megvalósult átlagos éves munkabérváltozás mértékének meghatározásakor azt kell figyelembe venni, hogy a munkavállalók részére ténylegesen milyen munkabérfizetések történtek. A perben beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemény és az annak alapjául szolgáló, az alperes által közölt 2018-2020. évre vonatkozó munkabér adatokat tartalmazó dokumentum, valamint az alperes átlagos statisztikai létszáma alapján 2020. év tekintetében 22,02 %-os mértékű átlagos éves munkabércsökkenés határozható meg. Az átlagos éves munkabérváltozás mértéke tekintetében nincs jelentősége annak, hogy a munkavállalók számára munkabéreként kifizetett juttatásokat milyen jogcímen, milyen feltételekkel fizette meg az alperes, illetve, hogy annak mi volt a fedezete. Mindezekre figyelemmel az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az alperesnél 2020. év vonatkozásában 32,25 %-os munkabércsökkenés történt és hogy ezt kell átlagos éves munkabérváltozásként figyelembe venni a felperesek kártérítési járadékának meghatározása során.

[29] Mivel a felperes a kártérítési járadék iránti igényét havi 78.458 forintban terjesztette elő, amely alacsonyabb, mint az elsőfokú ítéletben szereplő 22,05 %-os mértékű átlagos éves bércsökkenés alapján számolt összeg, a kereseti kérelem korlátaira tekintettel a perben nem bír jelentőséggel annak kérdése, hogy az alperesnél -22,02 % vagy -22,05 % volt a bérváltozás a 2020. év vonatkozásában.

[30] A fent részletezettek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése és a 386. § (4) bekezdése alapján – indokai alapján - helybenhagyta.

[31] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a másodfokú eljárás tekintetében is pervesztes alperest a felperes jogi képviselőjével összefüggésben felmerült másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek az összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 23.500 forintban állapította meg.

[32] A másodfokú eljárással összefüggésben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése szerint 75.319 forint fellebbezési illeték merült fel, amelynek megfizetésére a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése szerint az eredménytelenül fellebbező alperest kötelezte az állam javára. Az illeték alperes általi megfizetésére vonatkozó tájékoztatás a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul.

[33] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak szerint nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2023. október 10.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Barna Sára sk.

Dr. Ferenczy Tamás sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró